

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΝ

Τὴν Κυριακὴν, 5^η/18^η Σεπτεμβρίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου κατὰ μετὰθεσιν ἡ ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς Μπετζάλλαν.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκειται ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀτέκνους γονεῖς αὐτῆς, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, διότι ἐξ αὐτῆς ἐτέχθη κατὰ σάρκα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Ἡ ἐορτὴ αὕτῃ ἐωρτάσθη διὰ θερμῆς ὑποδοχῆς τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μπετζάλλας Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, τῶν Ἱερέων τῆς κώμης Μπετζάλλας, τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν τῆς Μπετζάλλας καὶ τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων τῆς Μπετζάλλας διὰ θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιμανδριτῶν Γέροντος Καμαράση π. Νεκταρίου καὶ τοῦ ἡγουμένου τοῦ προσκυνήματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ π. Πορφυρίου, τῶν ἱερέων τῆς Κοινότητος π. Παύλου, π. Ἰωσήφ καὶ π. Ἥσσα, ψαλλούσης τῆς βυζαντινῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος καὶ μετέχοντος πανδήμου τοῦ λαοῦ τῆς Μπετζάλλας, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται:

«Δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», (Ἠσ. 7,14), ἀναφωνεῖ ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν εὐλογημένην παρὰ Κυρίου πόλιν ὑμῶν, ἵνα μετὰ τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης πανηγυρίσωμεν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον καὶ ἡμεῖς συνεορτάζομεν τὴν ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ βλαστήσαν Παρθένον ἀγνήν, τὴν ἀναδειχθεῖσαν πηγὴν τῆς Ζωῆς, τούτέστιν Μητέρα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας «Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπίᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ τῶν θαυμασίων θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι».

Τό σημείον, περί οὗ προεφήτευσεν ὁ Ἰσαΐας ὅτι δώσει ὑμῖν αὐτός ὁ Κύριος δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τόν ἅγιον θρόνον, τόν ὁποῖον προητοίμασεν ἑαυτῷ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ θεός, τοὔτέστιν τήν Παρθένον Μαριάμ. Τοῦτο εἶναι τό σημείον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγνώρισε Κύριος τό σωτήριον αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν· ἀπεκάλυψε τήν δικαιοσύνην Αὐτοῦ κατά τόν ψαλμῶδόν. Τό δέ σωτήριον αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας διὰ Πνεύματος Ἁγίου σαρκωθείς καί ἐνανθρωπήσας θεός Λόγος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ ὁποίου τό σωτηριῶδες ἔργον ἀφορᾷ εἰς ἅπαν τό ἀνθρώπινον γένος κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ «καί ὅψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ θεοῦ», (Λουκ. 3,6/ Ἠσ. 40,5).

Διὰ τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπῆλθε σύν αὐτῇ ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου. Καί τοῦτο διότι ἐν αὐτῇ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ ἐγένετο ἡ τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ ἀνάπλασις καί τῆς Εὔας ἡ ἀνάκλησις. Αὕτη ἐγένετο ἡ πηγή τῆς ἀφθαρσίας καί ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς φθορᾶς, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν καί τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν κατά τόν ὕμνωδόν. Διὰ τῆς Παρθένου, μέ ἄλλα λόγια ἐπῆλθεν ἡ ἀναίρεσις τῆς κατάρας τῶν πρωτοπλάστων καί ἡ ἀντίδοσις τῆς εὐλογίας, ὡς τοῦτο ἐναργέστατα διατυπώνει ὁ ὕμνωδός λέγων: «Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν· καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρῆσατο ἡμῖν ζωὴν τήν αἰώνιον».

Ἡ αἰώνιος ζωὴ ἐδωρήθη ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῆς θεοτόκου, ἡ ὁποία κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, ἐγένετο «τό πρὸς θεόν ἀνθρώποις φρικτόν συναπτήριον, δι' ἧς τὰ οὐράνια τοῖς ἐπὶ γῆς ἡνῶνται, θεῷ τὰ ἀνθρώπου καί ἀνθρώπῳ τὰ τοῦ θεοῦ ἀντανίσχουσα». [Καί ἀπλούστερον· ἡ θεοτόκος εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία συνάπτει σφικτὰ τοὺς ἀνθρώπους μέ τόν θεόν καί αὕτη μέ τήν ὁποίαν ἠνώθησαν τὰ οὐράνια μέ τὰ ἐπίγεια, ἀνταποδίδοντας τὰ ἀνθρώπινα εἰς τόν θεόν καί τὰ τοῦ θεοῦ εἰς τόν ἄνθρωπον].

Παράδοξον ὄντως θαῦμα σήμερον ἐορτάζομεν, δοξολογοῦντες καί ἀνυμνοῦντες τόν θεόν Πατέρα, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψεν ὑμῖν μυστήριον χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον, (Πρβλ. Ρωμ. 16,25), τοὔτέστιν τήν προορισθεῖσαν τοῦ θεοῦ Μητέρα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. Τό παράδοξον δέ τοῦτο μυστήριον δέν κατανοεῖται «ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καί δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μή ᾗ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει θεοῦ (Α' Κορ. 2, 4-5), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν: «Πίστει νοοῦμεν ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι τὰ πάντα τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει παρῆχθαι· πάντα τὰ τε θεῖα καί τὰ ἀνθρώπινα πίστει κατορθοῦμεν. Πίστις δέ ἐστὶν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις». Καί ἀπλούστερον. Μέ τήν πίστιν κατανοοῦμεν ὅτι τὰ πάντα ἔχουν γίνεαι ἀπό τό μή ὄν εἰς τό εἶναι μέ τήν δύναμιν τοῦ θεοῦ· καί ὅλα τὰ θεῖα καί τὰ ἀνθρώπινα τὰ κατορθώνομε μέ τήν πίστιν. Καί πίστις εἶναι συγκατάθεσις χωρὶς πολλήν ἐξέτασιν]. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ θεογνωσία ἢ ἡ γνῶσις τῶν θείων πραγμάτων δέν εἶναι ἐπιστημονικὴ γνῶσις, ἡ ὁποία ἀποκτᾶται μέ ἔρευναν καί μεθόδους ἐρεῦνης· εἶναι δωρεὰ καί συγχρόνως ἐμπειρία καί καρπὸς τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο ὁ ψαλμῶδός παρακαλεῖ λέγων: «καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐνγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου», (Ψαλμ. 50,12)· ἐρμηνεύων τόν Δαυϊτικόν λόγον, ὁ Ἠσύχιος λέγει: «Πνεῦμα εὐθές οὐ τό ἐν ὑμῖν τό ζωτικόν τοῦτο λέγει, ἀλλ' αὐτό τό τοῦ θεοῦ Πνεῦμα. Τοῦτο ἐν τοῖς ἐγκάτοις τοὔτέστιν ἐν τοῖς λίαν καιρίοις τῆς ψυχῆς μορίοις ἐγκαινισθῆναι βούλεται [ὁ προφήτης Δαυΐδ]. «Πνεῦμα γάρ ἐστὶ τοῦ κατὰ ἀλήθειαν σωτηρίου, τοὔτέστιν Χριστοῦ. Τήν ἐκ τῆς στεῖρας Ἄννης γεννηθεῖσαν ἀειπάρθενον μακαρίζει πᾶσα ἡ κτίσις καί

ἰδιαιτέρως ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι αὕτη (ἡ ἀειπάρθενος) ἐκπεπλήρωκεν τὴν πρὸς τοὺς προφήτας ἐπαγγελίαν, (Πράξ. 13,32). «Κύριε ὁ θεός μου δοξάσω σε· ὑμνήσω τό ὄνομά Σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινὴν», (Ἠσαΐου. 25,1), ἀναφωνεῖ ὁ προφήτης Ἠσαΐας.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἤθελε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς γνωρίμους Αὐτοῦ ἐξαιρετικὴ χάρις, δηλαδή τὴν χάριν διὰ νὰ εἶναι μαζί μέ Αὐτόν καί νὰ θεωρῶσιν τὴν δόξαν Αὐτοῦ, διότι λέγει «ἡγάπησάς με πρό καταβολῆς κόσμου» (Ἰωάν. 17,24), δεικνύων ἔτσι ὅτι ἡ δύναμις τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀφορῶντος τὸν Σωτῆρα εἶναι ἡ πλέον ἀρχαιοτάτη, καί ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἡ ὁποία ἐπετελέσθη ὑπὸ τῆς μεσιτείας Αὐτοῦ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστὴ, [προεγνωσμένη εἰς τὸν θεὸν Πατέρα]. Ἐξαίρετον τοῖς ἑαυτοῦ γνωρίμοις ἀπονεμηθῆναι τὴν χάριν ἠθέλησεν ὁ Σωτὴρ τὴν ἐκ τοῦ συνήναί τε αὐτῷ καί ὁρᾶν τὴν δόξαν αὐτοῦ· «ἡγαπήσθαι δέ φησι καί πρό καταβολῆς κόσμου», ἀρχαιοτάτην ἐν τούτοις εὖ μάλα δεικνύς τὴν τοῦ καθ' ἑαυτὸν μυστηρίου δύναμιν, καί ὅτι προέγνωστο μέν τῷ θεῷ καί Πατρί τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἡ ὁδός, ἡ διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ μεσιτείας τετελεσμένη».

Τῆς ὁδοῦ ταύτης, δηλονότι τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, τῆς διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Χριστοῦ τετελεσμένης, ταπεινὴ ὑπήκοος καί συνεργὸς ἐγένετο ἡ ἐκ τῶν δικαίων Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης γεννηθεῖσα θεοτόκος. Διὸ καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοῶμεν καί λέγομεν: «Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τό πῦρ γάρ ἐν γαστρί σου ἐσκήνωσεν ὁ Λόγος ἐκ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καί ἐν ἀνθρώπου μορφῇ καθωράθη, θεογεννητορ ἀγνή». Ἡ μόνη καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τὴν οἰκουμένην πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Ἀμήν. Ἔτι πολλά.

Ἦκολούθησε λιτανεία τῆς ἱερᾶς εἰκόνης, κέρασμα εἰς τὴν αἵθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ναοῦ καί τράπεζα παρατεθεῖσα τῇ Πατριαρχικῇ Συνοδίᾳ ὑπὸ τῆς Κοινότητος, ἔνθα καί πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καί καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐντιμότες κ. Πρόεδρε καί τίμια καί σεβαστά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῶν λοιπῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων,

Τὴν ὑπὸ τῆς θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας μηνυθεῖσαν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ χαρὰν ἀπηλαύσαμεν σήμερον ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας καί ἀναιμάκτου θυσίας, τοὔτέστιν τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Τῆς χαρᾶς ταύτης τῆς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ ἀνεδείχθη ἡ πρό καταβολῆς κόσμου προοριζομένη καί ἐκλελεγμένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πατρός θεοτόκος καί Μήτηρ τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καί Μήτηρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, οὓσα τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἄμπελος καί ἡμεῖς τὰ κλήματα αὐτῆς, ὡς λέγει Κύριος: «ἐγὼ εἶμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοί καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν· ἐάν μή τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τό κλῆμα καί ἐξηράνθη, καί συνάγουσιν αὐτὰ καί εἰς τό πῦρ βάλλουσι, καί καίεται», (Ἰωάν. 15,5-6).

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ ἱερῷ βαπτίσματι ἐνδυθέντες τοῦ Χριστοῦ, οἱ λαβόντες δηλονότι τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, κατέστημεν κλήματα τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου τούτέστιν τοῦ Χριστοῦ. Διό καλούμεθα νά μείνωμεν ἐν Αὐτῷ. Λέγει γάρ Κύριος: «ὁ μένων ἐν ἐμοί, κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 15,5).

Λέγομεν τοῦτο, διὰ νά τονίσωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἰδιαίτερως ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ἡ προστασία καί τό καταφύγιον ἀσφαλείας τῶν ὑμνούντων καί μεγαλυνόντων τήν Θεοτόκον, τήν ἀνατείλασαν τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, τόν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν· ἀλλά καί τόν ἱατρόν τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν· διό καί μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶπωμεν τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ:

“Χαῖρε κεχαριτωμένη, τό πάσης χαρᾶς χαριέστερον καί πρᾶγμα καί ὄνομα, ἐξ ἧς χαρά ἀδιάδοχος εἰς τόν κόσμον Χριστός γεγέννηται τῆς Ἀδαμιαίας λύπης ἱατροῖον. Καί ἀπλούστερον: Χαῖρε κεχαριτωμένη τό πλέον χαρούμενο ὄνομα καί πρᾶγμα ἀπό κάθε χαρά, ἀπό τήν ὁποία γεννήθηκε εἰς τόν κόσμο ὁ Χριστός, χαρά ἀνεπανάληπτη, τό ἱατρεῖο (=θεραπευτήριον) τῆς λύπης τοῦ Ἀδάμ”. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα. Ἀμήν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας